

XXXI. EBICYKL
Tatranské Kolaloky
Memoriál Karla Hájka
(2. - 10. VIII. 2014)

Připomínka:

Róberta Rosy (1. 6. 1964 - 23. 7. 1994)

Václava Slavíka (2. 9. 1943 - 15. 9. 1998)

Lišáka (Fotografa) **Oldřicha Navrátila** (21. 9. 1952 - 9. 3. 2005)

Kouzelníka Žita PaedDr. **Josefa Bartošky** (6. 5. 1950 - 18. 10. 2006)

Dušana Krchy (11. 3. 1953 - 17. 12. 2007)

Freddyho Vavlíka (25. 12. 1942 - 11. 8. 2010)

Kosmasky **Ing. Evy Krchové** (24. XI. 1953 - 1. IV. 2012)

Ottakara L. **RNDr. Karla Hájka** (9. 1. 1953 - 6. 3. 2014)

Ebiprolog (So 2. 8.)

Praha-Hostivař - Liptovský Mikuláš

V přípravě na letošní ročník jsem stihl najet 1 020 km a tréninkové časy jsem měl ještě horší než loni, takže jsem se opět obával, že to letos bude katastrofa, zvláště když jsem si prohlédl výškové profily etap vzorně spočítané Matenem. Věděl jsem dopředu, že letos nepojede mé dlouholeté dvojče Starší Práče a ze zdravotních důvodů ani Podžito. Zato se na startu mělo objevit několik nováčků, kteří se ukázali vesměs dobrými makači na trase.

Favorita De Luxe mám stále téhož; vzorně mi o něj pečuje *Hydromechanik II.*, který jej podrobil zevrubné prohlídce necelý týden před startem. Jelikož na Slovensko jezdíme každý třetí rok a Košičan míval vždy hytlák pro cca 40 bicyklů, vůbec mne nenapadlo, že letos došlo k drastické změně. Naštěstí na to přišla Ottakarka L. a iniciativně vykoupila téměř všechny z pouhých 6 háků a jeden mi rezervovala.

Netušil jsem ovšem, že kromě místenky na kolo je potřebí koupit ještě dva doklady, když je to do zahraničí a tak jsem se málem nenalodil, nebýt toho, že na poslední chvíli musel odříct Ottakar Jr. a tak to nakonec vše dobře dopadlo. V pátek 1. VII. navečer jsem se sbalil a v sobotu ráno v 7:35 h jsem vyrazil z Hostivaře se všemi bágly na svém letitém, leč průběžně modernizovaném, Favoritu na metro C Háje. Naštěstí tím směrem vede nyní z Hostivaře cyklostezka a tak jsem ujel 3,7 km za 23 min za slunného rána do Háje.

Čekal jsem na nástupišti metra a v tom se přiharcoval *Hydromechanik II.* i se synem Jakubem. K mému úžasu měl svůj bicykl svázaný do úhledného balíčku, takže si ho pak mohl vzít do kupé jako normální zavazadlo. Na pražské Hlavní nádraží jsme dorazili v 8:20 h a první jsme narazili na Sira, který přijel vlakem z Kladna. Vzápětí jsme potkali Ottakarku, Lindu a Tarantuli s robustním elektrokolem a už nám bylo veseleji. Košičan ještě nebyl přistaven; chvíli jsme čekali v mezipatře, než se objeví na ceduli, na které nástupiště máme jít.

Vlak přijel asi 10 minut před plánovaným odjezdem a byl řazen obráceně, než jsem si přečetl na displeji v hale, takže jsme pak museli podél dlouhého vlaku docela kvačit, abychom naložili kola. Sir hbitě vyskočil do vagónu a pomáhal kola rovnat na háky. Měli jsme místenky i pro sebe a tak jsme pak seděli v sousedním vagonu pohromadě, kromě *Hydromechanika II.*, který byl o vagon dál. Vlak vyjel na čas v 9:11 h, ale pak pozvolna nabíral zpoždění zejména kolem Ústí n. O. a ještě víc kolem Považské Bystrice, takže jsme do Liptovského Mikuláše dojeli s více než půlhodinovým zpožděním.

Výhoda Košičanu spočívala ovšem v tom, že měl funkční klimatizaci, a tak jsme si jeli jako grandí. Chvíli jsme si vyměňovali první dojmy, pak jsme dostali hlad a nakonec jsme všichni klímali. Na Slovensku jsme však nemohli nevidět, jak je Slovensko krásné a turisticky lákavé. Teprve když jsem v posledních dvaceti letech měl možnost srovnávat s mnoha scénériemi v cizině, oceňuji krásy Slovenska ještě víc. Těsně před Lipt. Mikulášem jsme viděli termální koupaliště Bešenová, které vypadá trochu jako parodie na Disneyland.

Vystupování v LM s bicyklem je docela dobrodružná záležitost, protože nástupiště je jen velmi úzký chodník z betonových panelů, kde se například nemohou

vyhnout pořádně ani dva cestující bez zavazadel a už vůbec ne, když vláčí navíc ještě bicykl. Dopadlo to tak, že jsme své bicykly spustili na sousední kolej v naději, že po ní zrovna nic nepojede..

Na nádraží nás uvítal Dalimil, který přijel s dalšími ebicyklisty už ráno nočním rychlíkem a to byla výhoda jednak kvůli fotodokumentaci, ale hlavně nás bezpečně a rychle navedl do Střední odborné školy stavební ve Školské 8. Tam už čekala zejména Markytán K. jako vrchní ubytovatelka, jak jí její funkce přikazuje, ale také tvůrce itineráře Mateno.

Sotva jsem sundal z kola bágly a claimoval si žíněnku, přišli za mnou členové štábu místní Liptovské TV se žádostí o rozhovor. Netušil jsem, že bude velmi dlouhý, snad 30 min, ale nakonec jsem byl rád, že se uskutečnil, protože jsme získali cenný záznam celého rozhovoru pro ebicyklí kroniku. Teprve pak jsem se umyl a dal do pořádku, abych stihl mši sv., kterou od 18 h sloužil v kostele sv. Mikuláše Vatikán. V kostele bylo už několik ebipiklů a Vatikán měl mimořádně dlouhé kázání, kde se mj. zmínil o Ebicyklu, stejně jako o Vatikánské observatoři. Po skončení mše měl v přilehlém Katolickém domě veřejnou přednášku o životě ve vesmíru. My ostatní jsme se pak potloukali kolem hlavního náměstí, abychom mohli něco vyplenit. Všude bylo dost obsazeno, ale podařilo se nám objevit pizzerii za jedním domovním průjezdem a tam jsme se někteří vešli.

Stihli jsme večeri a vrátit se do školy, která se mezitím plnila dalšími příjíždějícími ebipiky. Mnozí dojeli svými auty a ta zaparkovali na celý týden, aby se vyhnuli problémům s mezistátní dopravou bicyklů. Přišla také Danko Setteyová, která společně se Zuzkou Pappayovou jsou ebicyklistky přímo z Liptovského Mikuláše a zajistily nám naše ubytování na začátku a na konci letošního ročníku, ale bohužel se ho samy aktivně zúčastnit nemohly. Chvilí po 21:30 h jsme XXXI. Ebicykl slavnostně zahájili nejprve smutnou vzpomínkou na Ottakara L., který jel tak statečně jubilejní XXX. ročník. Po pokřiku a přivítání všech přítomných pak Mateno vydal poslední pokyny jak k celému ročníku (itinerář byl poprvé sepsán zdola nahoru), tak k I. etapě.

Snažili jsme se jít rychle na kutě, protože I. etapa byla kvůli převýšení hodně náročná. Nicméně někteří ebipikli příjížděli na start ještě po půlnoci, ale to už jsem sám byl v limbu.

V nulté etapě jsem ujel něco přes 5 km.

I. etapa (Ne 3. 8.): Vysokotatranská *Lipt. Mikuláš - Štrbské Pleso- Stará Lesná - Kežmarok*

Vyjel jsem na trasu s Matenem a jeho doprovodem v 8:45 h a společně jsme uháněli za krásného počasí, ale dost silného protivětru, směrem na Lipt. Hrádok. Tam mi už ale skupina ujela a tak jsem další cestu odbočkou na Pribylinu a Podbanské šlapal sám, akorát pak kus cesty se Zeměkollárem. Silnice byla široká a provoz malý, jeli jsme vedle sebe až do chvíle, než nás dojel místní cyklista a napomenul, že to je proti předpisům.

V Podbanském začalo ostré stoupání do Tater, a tak jsem si udělal zastávku na posilnění a tam mne dojeli Rost'a Šopa a Mirek Koráb. Společně jsme pak na čím dál tím teplejším slunku stoupali vzhůru po velmi kvalitní vozovce a naštěstí za nepříliš silného provozu. Rost'a si všiml, že mám měkké zadní kolo, tak mi ho dopumpoval a

hned mi to šlo do kopce líp.

Pohledy na Kriváň a okolí hory byl fascinující stejně jako pohled na hradbu Nízkých Tater na jihu. Jelo se mi docela dobře a kolem 12:45 h jsem se na chvíli zastavil na rozcestí ke Štrbskému Plesu a dolů do T. Lomnice (1 260 m n. m.). Protože se nad Plesem začalo mračit, tak jsem radši jel rovnou dolů přes Vyšné Hágy Tatranskou magistrálou a tím pádem jsem si mohl vychutnat i pohled na Gerlach, který se mi po nějakém km vynořil.

Předjel mne Zeměkollár, ale počkal na mne ve Smokovci, kde se seznámil s místním cyklistou novinářem, který - jak se vzápětí ukázalo - tam na mne číhal. S novinářem jsem pak plynule dojel až na Astronomický ústav SAV ve Staré Lesné zhruba ve 14:20 h. Ujel jsem do té doby 68 km, tj. průměrnou rychlostí 13 km/h.

Díky jeho mobilu jsem se pak dovolal našemu průvodci Dr. Drahomírovi Chocholovi, který měl v Lomnici rodinnou slavnost, ale ochotně přijel ihned, skoro půl hodiny před plánovaným začátkem exkurze v 15 h. Mezitím se mnou ten novinář udělal delší intervju. Podle plánu ovšem dorazila sotva půlka pelotonu; ostatní se trousili až do 16:45 h, kdy jsem už vyrážel na Velkou Lomnici a Huncovce do Kežmarku, což bylo docela z kopce, ale od V. Lomnice v silném provozu. Do cíle ve škole D. Fišera, Mučeníkov 2, jsem dorazil v 17:20 h.

Po ubytování a umytí jsem vyrazil do centra Kežmarku navštívit slovenskou spisovatelku a také komunální političku PhDr. Noru Baráthovou, s níž se znám od doby vysílání TV seriálu Okna vesmíru dokořán. Je to mimořádně vzdělaná dáma, která navzdory tělesnému handicapu se stará o historii kraje, ale i ochranu kulturního dědictví na Spiši. Tím pádem jsem přišel do poslední otevřené místní restaurace na náměstí tak pozdě, že už jenom čepovali pivo.

Po večerním brífinku na II. etapu jsem zjistil, že mi opět uchází fungl nová duše v zadním kole a tak jsem prosil Hydromechanika, aby se na to ráno podíval. Rychle jsem zalehl, protože nás čekala opět kopcovitá etapa.

II. etapa (Po 4. 8.): Pltnická

Kežmarok - Spiš. Belá - Spiš. Stará Ves - Červený Kláštor - Stará Ľubovňa

Ráno jsem zjistil, že i po nafouknutí automobilovou pumpou duše zadního kola měkne, ale Hydromechanik zkusmo vyměnil u úplně nové duše ventilek a tím to naštěstí skončilo. Od té doby duše držela napumpovaná až do konce ročníku. Nakoupil jsem si nějaké potraviny v blízké samošce a hned jsem je na snídání stláskal.

Můj odjezd se však opozdil, protože se opět dostavil jiný TV štáb (TA3) a vedli se mnou delší rozhovory na kameru. Vyjel jsem na trasu až v 8:55 h, ale do prvního cíle u Petzvalova muzea ve Spišské Belé jsem přijel včas na začátek exkurze již v 9:20 h. TV štáb filmoval peloton po cestě a pak i v Muzeu. Jejich auto přitom hojně jezdilo v protisměru.

Exkurze byla nesmírně zajímavá; osobnost matematika, optika a vynálezce Jozefa Petzvala (1807-1891) se z těch panelů i vyprávění průvodkyně vyloupila plasticky a dozvěděli jsme se hodně i o těžkých začátcích fotografie v XIX. stol. Královně se podařilo shodit na podlahu opřenou obří dřevěnou kazetu na původní fotografické desky; expoziční časy tehdy dosahovaly asi 30 min. Také jsme zvěděli, že Petzvalovi předkové pocházeli z Moravy a jmenovali se původně Peciválové.

V patře pak byl demonstrován vývoj fotografické techniky přes klasické aparáty a polaroidy až k současným digitálním kamerám. K našemu úžasu měla Martina a Janet sebou své aparáty a mohly si prohlédnout identické digitální foťáky v poslední vitrině. Nabídku, aby své přístroje v Muzeu zanechaly, však nevyslyšely.

Exkurze se protáhla do 11 h, a při rozjezdu do strmého kopečka mi spadl řetěz, takže jsem ztratil docela dost času nápravou a pak jsem uháněl většinou sám do kopce za Slovenskou Vsí (950 m). Tam jsem musel jít velký kus pěšky, protože stoupání jsem jel už moc pomalu. Naštěstí po překonání kopce to svištělo dolů přes Spišské Hanušovice do Spišské Staré Vsi, kde už nás jelo víc a zabočili jsme doprava podél Dunajce až k Penzionu Pltník, kde nás od 13 h čekal oběd.

Měl jsem ho obohacený o setkání s majitelem penzionu, který mi daroval pltnický klobouk ozdobený mušličkami. Byla to opravdu magická pokrývka hlavy, protože když jsem dorazil do restaurace, tak mne vlastní ebipikli vůbec nepoznali a fotili si mne jako exotického domorodce.

Během chutného oběda se náhle venku téměř zatmělo, nad Třemi Korunami sa blýskalo a hromy divo bily, dokonce i kroupy padaly. Vypadalo to docela hrůzostrašně s ohledem na nadcházející plánovanou plavbu na pltích, ale živel se včas umoudřil a ve 14:40 h začalo nalodování na plť. Zabrali jsme čtyři soulodí, zatímco bicykly vezl přívěs do cíle plavby.

Během plavby ani nekáplo; přední pltník nám zmiňoval pltnické pověsti, které vznikaly během dlouhých plaveb pltníků až do Baltického moře. Dovedně manévroval bidlem a nad soutěskou Dunajce se válely mlhy, takže to bylo opravdu velkolepé představení. Začali jsme podezírat Matena, že ty přírodní úkazy má s někým domluvené. Na dvou místech nás fotili číhající fotografové a vskutku, když jsme v 16:30 h dopluli do přístaviště u Červeného Kláštoru, tak najatí mládenci a dívky nám ty fotky na břehu nabízeli. Potvrzuji, že to byly opravdu technicky velmi zdařilé snímky; přitom za pošmourného odpoledne bez slunka. Ještě mám obrázek schovaný, viz začátek Deníčku.

Od přístaviště se muselo jít pěšky, popř. kočárem, ke stanovišti, kam zajíždějí nákladáky s bicykly, což zabralo asi 20 minut. Kola jsme si vyzvedli a nastavili, načež se nad údolím rozpoutala další solidní bouřka a lijavec. V zahradní restauraci nám nedovolili kola ukrýt, tak jsme okupovali přilehlý rozsáhlý altán a tam jsme i tu pozdní odpolední činu přečkali bez namoknutí.

Teprve kolem 18. h lijavec ustal, a mohli jsme vyjet na mokrou silnici směrem na Lipník, kde jsme si udělali na vrcholu kopce piknik u boudy, jež měla dobrý výběr různého pití. Byl odtamtud navíc krásný rozhled a vzduch bouřkou a deštěm průzračný jako u moře. Z Lipníka jsem jel ještě kousek do kopce, ale pak prudce dolů a přes Kamienku a Hniezdne jsem dojel na okraj Staré Ľubovně.

Tam jsem si musel nastudovat průjezd městem ke Střední odborné škole, Jarmočná 108, která mi připadala jako pevnost s vysokým plotem a železnými vraty, naštěstí otevřenými. Dorazil jsem tam poměrně pozdě, bylo už 20:10 h a začínalo se stmívat. Povečeřel jsem ze svých zásob a zalehl hned po brífinku.

III. etapa (Út 5. 8.): Uložská

Stará Ľubovňa - Šambron - Torysa - Olšavica - Uloža - Levoča - Spiš. N. Ves

Podařilo se mi vyjet již v 8:00 h na jednu z nejhezčích etap celého ročníku. Za Plavnicí mne sice čekal solidní kopec na Šambron (740 m), ale pak se jelo z kopce až do Torysy, kde se muselo odbočit doprava na Brezovicu. Tam několik ebipiklů zakufrovalo, protože hned na začátku obce se muselo odbočit doleva na Nižný Slavkov. Po levé straně jízdy začala hrozit bouřka, ale naštěstí táhla v protisměru a já lišák jsem ji neupozornil na její omyl. Za Slavkovem byl další kopec (850 m). Chvillemi jsem musel jít pěšky a když jsme se dostali nahoru a sjížděli k Olšavici, tak hrozila zase jiná bouřka napravo od nás, ale ani tu jsem neupozornil, že je v protisměru.

Za Olšavicou jsme sice dále klesali až do Nižných Repaší, ale brzo přišel další vrchol před obcí Uloža; na ceduli tam bylo tuším 920 m n.m. Pak následoval prudký padák směrem k eurosilnici E50 a po ní pak doprava do Levoče, kde se voda teče. (Ona se teda točí, ale to by se mi nerýmovalo.) Vnořit se na E50 nebylo vůbec jednoduché; jeden kamion za druhým, mezi nimi nákladáky a SUV, skoro žádná krajnice a docela strmé stoupání.

Nakonec jsme zaparkovali na hlavním náměstí v Levoči poblíž chrámu sv. Jakuba. Oltář Mistra Pavla je prý stále v rekonstrukci, ale stejně tam stály fronty zájemců. Naštěstí jsem oltář viděl vícekrát před těmi rekonstrukcemi, kdy se ani žádné vstupné do chrámu neplatilo. Místo toho jsme se usadili u stolečku před cukrárnou a dal jsem si chlazenou kofolu a zákusek k tomu. Byv takto ukolébán, odložil jsem si ledvinku na nosič kola, nasedl na bicykl a rozjel se, abych se vzápětí zastavil, protože popruh ledvinky se mi namotal na pastorek přehazovačky na zadním kole. Jeho vymotání byly docela nervy, abych si nezlomil několi špic.

V 16:30 h jsme konečně vyjeli, ale odchýlili se na výpadovém kruháči od itineráře a dojeli do Spišské Nové vsi po silnici 533 místo plánované 536. Dobře jsme udělali, protože před námi hrozila další bouřka a jeli jsme přímo do ní. Držel jsem se zkušeného Zeměkollára; sice jsme v SNV také zakufrovali na velké náměstí, ale nakonec jsme se dostali hladce do Základní školy, Komenského 2. Ještě nebylo ani 18 h. Tam už nás čekali členové tamější pobočky SZAA Fero Sejút a Ivan Kočiš. Pobočka připravila přímo v tělocvičně výstavku fotografií z historie spišské astronomie i její současnosti.

Sotva jsme dojeli, dalo se do solidního deště, ale ten zase ustal, když jsme se rozhodli ulovit v okolí něco k večeři. Dopadli jsme výborně, byla tam překvapivě kvalitní restaurace s bohatým výběrem jídla i pití.

Večer při brífinku se pak uskutečnilo pasování nováčků Jindřicha Jelínka (garant Královna Koloběžka), Daniely Plškové (garant Vladimír Homola), Sanny Trostové (garant Eddy) a Radky Žákové (garant pH S.J.). Všichni museli absolvovat náročné grillování z vědomostí o astronomii. Nejtěžší otázkou, která padla, bylo uhodnout, jak se jmenuje hvězda, která je nejbližší Zemi (Proxima Centauri to tedy není ani náhodou).

IV. etapa (St 6. 8.): Slovenskorajská

Spiš. N. Ves - Slovenský Raj - Dobšiná - Predná Hora - Muráň - Revúca

Ráno jsme se rozloučili s Hydromechanikem II, které zlobila noha natolik, že se rozhodl vrátit se vlakem domů. Sám jsem vyrazil v 9 h na silnici 536 do Smižan a Spišského Štvrtka, ačkoliv byla teprve středa. Tam jsme kolektivně odbočili na Hrabušice a Podlesok. Mým průvodcem po celou etapu se stal obětavý Ilujšin. Jelo se dobře, ale začalo místy poprchávat, i když to nebylo ani na pláštěnku. Zvolna jsme mířili

do Slovenského Raja a na vrchol Kopanec (947 m n. m.). Odtamtud cesta lehce klesala směrem ke vstupu do Dobšinské ledové jeskyně, kam jsem dorazil ve 13:25 h po ujetí 43 km.

Jeskyni samu už znám z počátků Ebicyklů, takže jsem šel do místní samoobslužné restaurace na polívku a kofolu. Bylo to docela drahé, ale holt jde o populární turistickou atrakci. Na další cestu jsem vyrazil až v 15 h a vydal se na další stoupání na Pusté Pole (914 m n.m.). Odtamtud už to šlo z kopce do Telgártu a Červené skaly, načež přišel další kopec a nový sjezd na sedlo Predná Hora.

Tam se zrovna vzpřičil kombajn a zatarasil tak odbočku k hvězdárně na Predné Hore, takže po kratším váhání jsem jel rovnou dolů. Jak byly brzdové špalky navlhle z toho dopoledního deště, tak mi prakticky přestala brzdit přední brzda, ale rychlý tým Melantricha, Phobose a Deimose a Luďka Dlaboly mi to dali rychle do rychtyku. V cíli mi pak brzdy perfektně seřídil Hydromechanik.

V malebné obci Muráň jsem zažil kratičký šok. Jel jsem rovně po hlavní silnici na Revúcu a po levé straně mne předjížděl nějaký místní cyklista. Když se ocitl o délku kola přede mnou, tak to náhle bez varování stříhnul doprava do boční ulice, takže mezi jeho zadním kolem a mým předním byla v jednu chvíli mezírka asi tak 20 cm.

Muránská dolina patří k nejkrásnějším na Slovensku; to si už pamatuju z předešlých slovenských Ebicyklů. Jelo se krásně za příjemného slunečního počasí až do Gymnázia M. Kukučina, Clementisova 1166. Před dojezdem jsme si dali pivo v místní hospodě a někteří doplnili v přilehlé Bille zásoby. Po ubytování jsme se vydali lovit něco k jídlu na hlavní třídu. Nakonec jsme našli docela dobrou restauraci, akorát tam nebyla zrovna nejrychlejší obsluha, takže jsem měl co dělat vrátit se včas na brífink.

V. etapa (Čt. 7 8): Katastrofální

Revúca - Turčovský Železník - Hnúšťa- Filákov - Zvolenská Slatina

Z Revúce jsem vyrazil v 8:50 h a hned brzy po výjezdu z města směrem na Jelšavu jsme s Iljušinem odbočili do hor na Železník po strašně roztráskané silnici a do velkých kopců. Byl tam i nápis, že silnice je neprůjezdná, ale to jsme nebrali vážně. Na silnici byly větve a rozježděná stromová kůra, protože oblast byla postižena větrnou bouří zřejmě zcela nedávno. Na Železník jsem se vyškrábal až někdy v 10 h, sjel jsem pak rychle do Ploské, ale přišly další tři kopce, takže do Hnúšťa na 46. km trasy jsem dojel ve 12:30 h cestovní rychlostí 10 km/h. Vůbec mi to nejelo a tak jsem se ptal Matena, zda se odtamtud nedá dojet do cíle vlakem. Shodou okolností jsme vzápětí přešli most přes železniční trať a kousek odtamtud bylo nádraží, odkud opravdu jezdily vlaky a zvěděli jsme i jízdní řády.

Měl jsem tedy dost času se v Hnúšťa naobědvat. Po cestě do městečka jsem narazil na Vozovou hradbu, kde měli místo na brašny i na mého favorita, takže na oběd jsem šel už nalehko. Po obědě jsem měl dost času dojít na nádraží a koupit si úžasnou jízdenku pro seniory nad 70 let, takže na 122 km dlouhou cestu mi stačilo 45 centů! První motorák mne odvezl v 15:38 h do Rimavské Soboty, kde jsem měl 4 min na přestup na větší motorák do Filákova a tam byly 2 min na přestup do Zvolenské Slatiny. Všechno jelo na čas, ale nevím, jak bych to zvládal s překládáním bicyklu.

V tom posledním největším motoráku jsem po nějaké době narazil na Sira, který jel také z Filákova a dále na Zinajdu s Bohoušem, kteří jeli pro změnu z Kokavy. Nakonec v Kriváni se k nám ještě přidala Boženka Štaudová. Všichni jeli s bicykly.

Boženka na rozdíl od nás vyjela i ten rekordní kopec etapy ve výšce 900 m. Říkala, že se (oprávněně) bála těžkého provozu v závěru etapy z Kriváně do Zvol. Slatiny. Ebipiklli, co tuto trasu absolvovali, vyprávěli večer dosti hororové příběhy o kamionech, které je na zúžené silnici předjížděly.

Do Zvolenské Slatiny jsme přijeli v 18:30 h. Cyklisté se jeli rovnou ubytovat do Základní školy, Terézie Vansovej 3 a sám jsem šel pěšky rovnou k doc. Bahýlovi, kde jsem se usídlil v I. patře jejich domu. Manželé Bahýlovi připravili pro všechny ebipikly večeři a další den ráno i snídání; byly to opulentní hody. Zatímco při minulé návštěvě u Bahýlů bylo po setmění vidět nad Slatinou záblesk družice Iridium, tak tentokrát jsme pro změnu viděli přelet ISS. Šel jsem spát až hluboko po půlnoci; byl to nejdelší etapový večírek.

VI. etapa (Pá 8. 8.): Lokomotivní

Zvolenská Slatina - Zvolen - Sliač - Hronsek - Banská Bystrica

Iľušin sjednal na 10. h prohlídku Lokomotivního depa ve Zvolenu, takže jsme vyrazili ze Slatiny již v 9:15 h a šikovně jsme se promotali do Depa, kde nás už čekali naši průvodci v čele s Martinem Gajdošem (margai@azet.sk). Nakonec se proti očekávání sjeli v depu skoro všichni ebipikli, i když pochopitelně mnozí přijeli s dosti značným opožděním hluboko po 10. h. Naši průvodci nám dovolili uložit kola za branou depa a rozdělili nás na dvě menší skupiny, abychom to stihli efektivněji.

Šel jsem na exkurzi s M. Gajdošem, který musel čelit intenzivním dotazům našeho experta Iľušina, který, jak se mi zdálo, musel v tom depu strávit nejméně měsíc, protože přesně věděl, který Brejlovec a která Berta vláčí který vlak napříč Slovenskem, a rovněž věděl o tom, který stroj byl vybaven přídavným kompresorem a který nikoliv. Slunko krásně svítilo, prolezli jsme kde co a jelikož sám jsem docela velký příznivec vlaků a lokomotiv, tak jsem si to také užíval. Hlavně když jsme se mohli na jednu mašinu vyšplhat a pan Gajdoš nám ji nastartoval, to byl teda rachot. Jsou to takové malé divy (nebo snad Maledivy?) světa a je to nakažlivé.

Rozloučili jsme se velmi srdečně až někdy po 12. h a zopakovali jsme si výplaz na lávku pro pěší s bicykly podruhé, abychom se rychleji dostali do centra Zvolena. Tam se ebipikli různě houfovali kolem cukráren a restaurací na krásně upravené pěší zóně. Také jsem zapadl mezi jednu partu v zahrádce před Pizzerií a dal si oběd, což mělo také tu výhodu, že se nad Zvolen přihnál v tu dobu černý mrak, z něhož pršelo jen se lilo. Opravdu jsme byli v tomto směru neuvěřitelní klikaři a vzniklo podezření, že těmi lijáky a bouřkami musí manipulovat Mateno, protože jeho smysl pro zodpovědnou přípravu trasy, spočívající např. v tom, že ji celou projel během jara autem, mu nedovolil zanedbat ochranu před hromy a blesky i lijáky.

Teprve kolem 14. h se opět vyjasnilo a tak jsme vyrazili na cyklostezku, která náhle končila stavebními pracemi pár km proti proudu Hronu, což pro nás znamenalo snést kola po protipovodňové hrázi a pokračovat jetelinou. Naštěstí netrvalo dlouho a narazili jsme na silnici do Sliače, kde jsem si udělal občerstvovací zastávku a dojel pak sám na Velkou Lúku a s Dalimilem do Hronseku.

To, co jsme tam mohli prohlédnout, mi absolutně vyrazilo dech. Byl to dřevěný artikulární kostel postavený bez jediného hřebíku mezi říjny 1725 a 1726. Artikule pro protestantské kostely byly tehdy úmyslně velmi přísné, takže např. vchod kostela musel být odvrácen od vsi a stát mimo ves, všichni účastníci bohoslužeb museli mít místo k

sezení a kostel musel být zbudován během jednoho roku a nesměl mít věž.

Vnitřek kostela je v podstatě úžasná architektura a až nepochopitelně dokonalá řemeslná práce. Měli jsme navíc štěstí, že zrovna v 15 h začala prohlídka, takže jsme slyšeli audiopřednášku a mohli si přečíst i písemné materiály o stavbě a využití kostela, který byl v r. 2008 zapsán mezi kulturní památky UNESCO.

Po této opravdu špicové zastávce jsme se pak rozdělil na dvě skupiny. Ti zdatnější a odvážnější se vydali na cestu necestu na hvězdárnu na Vartovce nad B. Bystricou a my méně zdatní jsme jeli opět po cyklostezce až těsně před B. Bystrici, kde je vjezd pro cyklisty velmi zamotaný. Aby se člověk dostal na sídliště na pravém břehu řeky, musí najet na most směrem na levý břeh a odtamtud se po jiném mostě zase vrátí zpátky doleva. Tento manévr mi ovšem usnadnil zkušený Dalimil, s nímž jsme se pak jali hledat úplně jinou školu, než která byla v itineráři, protože ta plánovaná začala nečekaně s rekonstrukcí.

Řediteli Hvězdárny v B. Bystrici Stanovi Kanianskému se však podařilo během pár dnů zajistit velmi pěknou náhradu a opatřit nám dojezdové mapky ve škole na Okružné ul. poblíž supermarketu Billa. Sice jsme přitom lehce zakufrovali, ale Dalimil se brzo stihl doptat. Ubytovali jsme se vysoko nad údolím Hronu, takže jsme měli celé město pod sebou jako na dlani.

Na večerním brífinku nás Stano ještě podaroval ovocem a balenými vodami a sdělil, že o prázdninových víkendech jezdí ze Stříbrného náměstí na Donovaly v 9:30 h cyklobus, který má kapacitu 40 kol. Je však o něj takový zájem, že se tam už hodinu předem utvoří fronta, a kdo v ní není, tak nemá šanci jet.

VII. etapa (So 9. 8.): Cyklobusová

B. Bystrica - Donovaly - Liptovská Lužná - Železná - Partiz. Lupča - Lipt. Mikuláš

Pochopitelně řada ebipiklů se do té fronty ráno v 8:30 h zařadila, ale jelikož sám jsem vyrazil z tělocvičny až v 8:55 h se svým věrným bodyguardem Iljušinem, tak jsem to ani nezkoušel. Snažili jsme se nejrychleji dostat na výpadovku na Martin a Donovaly, když jsme pod sebou v údolí viděli menší skupinu ebipiklů vedenou Tempomatem Matenem. Už jsem uvažoval o tom, že se k nim přidáme, ale náhle jsem po levé straně spatřil směrník na Donovaly, takže jsem se vydal raději rovnou tam. Ujeli jsme do kopce asi tak 300 m a najednou vidím, jak se ulice rozšiřuje, na jejím vrcholu stojí Bohouš Janda a naznačuje nám, abychom přidali do tempa. Nejprve jsem nechápal, proč se máme honit do kopce, ale vzápětí jsem uviděl zaparkovaný cyklobus, do jehož přívěsu zaměstnanci dopravního podniku právě nakládali kola.

Prostě čirou náhodou jsme se trefili na Stříbrné náměstí a fronta byla tak malá, že jsme měli šanci. Dokonce i PaeDr., který na náměstí dorazil v 9:30 h, se ještě vešel. Cyklobus vyjel v 9:40 h a už v 10:20 h jsme byli na vrcholu kopce v Donovalech. Po cestě jsme viděli cyklistický očištěc. Silnice na Donovaly nemá ani krajnice a provoz aut byl hustý, takže škrábat se v benzinovém opojení nahoru byl výkon hodný obdivu.

Počasí na Donovalech bylo dokonalé, takže po krátkém občerstvení z vlastních zásob jsme se vydali dolů směrem na Liptovskou Osadu. Tím směrem byl provoz mírnější, zato v protisměru opět jelo jedno auto za druhým; naštěstí žádné nákladáky neřkuli kamiony. Jeli jsme s Iljušinem a Boženkou, která nás v Osadě přesvědčila, že když jsme ušetřili kopec do Donoval, musíme to vykompenzovat podle itineráře odbočením na Liptovskou Lužnou a vrchol Železná (1 100 m n. m.). Poslechli

jsme ji a dobře jsme udělali, nebyl tam žádný provoz, silnice kvalitní a Liptovská Lužná nekonečně dlouhá.

Zvládli jsme to i s nějakými nákupy potravin na další cestu do velmi tvrdého kopce, takže jsme šli s Boženkou pěšky. Na vrcholu kopce byly šikovné klády na oběd, setrvali jsme tam až do 14:30 h. Když jsme se tam uvelebili, všiml si nás místní turista, který se vrátil z pěší túry s holemi Nordic Walking a pozdravil nás: Vítám hvězdáře, protože se předtím díval na reportáž televize TA3. Podobnou zkušenost měli mnozí ebipikli, kdekoliv se objevili v nějaké skupince. Magická síla TV obrazovky se tak projevila i v horách.

Cesta z kopce do Partizánské Lupče už zdaleka tak idylická nebyla. Opět jsme jako už vícekrát během tohoto týdny projížděli úseky zdevastované nedávnými větrnými bouřemi. Chvillemi jsme dokonce kličkovali po cestě pokryté klestím a kůrou ze stromů a vyhýbali se bagrům a buldozerům, které tu spoušť likvidovaly. Za Lupčou jsme se napojili na státní silnici 18, která už ovšem nebyla tak zatížená, protože souběžně vede dálnice. Jeli jsme zvlněným terénem s velmi dobrým povrchem, takže cesta ubíhala, ale ještě před cílem jsme odbočili asi 3 km napravo do vesnice Svatý Kříž k dalšímu artikulárnímu kostelu.

Ten byl postaven původně v Paludzi podle plánů patrně negramotného tesařského mistra Jozefa Langa. Stavba začala 5. 3. 1774 a byla dokončena téhož roku 11. 11. Je to patrně největší dřevěná stavba na Slovensku a má ohromující kapacitu 6 000 míst k sezení. Opravdu impozantní památka. Jelikož Paludza byla zatopena přehradou Liptovská Mara, byl kostel stěhován od r. 1974 na současné místo ve Svatém Kříži a zde byl slavnostně vysvěcen 22. 8. 1982 za účasti 10 tis. lidí. Byl jsem velmi vděčný Božence, že nás na tuto jedinečnou památku upozornila.

Po prohlídce kostele jsme se vrátili na hlavní silnici č. 18 a ve svižném tempu dojeli do Lipt. Mikuláše do Evangelického gymnázia Juraje Tranovského na Komenského ul. Sotva jsme se kolem 18:30 h ubytovali, vytáhl mne Mateno a další ebipikly na výlet autem do termálních lázní Bešenová, kde jsme se vyhřívali ve venkovních bazénech s vodou teplou až 38 stupňů Celsia. Potkali jsme přímo ve vodě také Martinu. Na zpáteční cestě jsme se stavili na večeři v útulné kolibě a ve 22 h začalo slavnostní ukončení XXXI. Ebicyklu v tělocvičně gymnázia. Účast nebyla velká, protože někteří účastníci kvůli defektům skončili dříve (Královna Koloběžka, Tandemáci, Pavúk mistr) a jiným jely už brzo večer vlaky i auta domů. Nicméně my, co jsme zbyli, jsme svorně konstatovali, že to byl ročník velmi výjimečný díky pečlivé přípravě, na níž se podílela řada ebipiklů v čele s Matenem, Markytánkou, Melantrichem a Simulantom, který to z největší části financoval.

Usínal jsem až někdy po půlnoci, protože těch dojmů bylo neúřekom.

Ebilog (Ne 10. 8.)

Liptovský Mikulášj - Praha Hostivař

Ráno jsem vstával až v 8 h a do 9 h jsme měli vyklidit tělocvičnu, což se nám víceméně nepodařilo. Šel jsem na nádraží pěšky s Lindou, protože jsme měli řů čas a došli jsme na náměstí u kostela sv. Mikuláše, kde jsme se usadili u stolků před jednou restaurací. Jak tak sedíme, koho to nevidíme: Fera Sejůta ze SNV s manželkou. Tak jsme mu referovali, že Ebicykl dopadl na jedničku a rozloučili jsme se. Pak restaurace začala premávat a my jsme se hlavně trochu zavodňovali, ale někteří (Ottakarka L. a

Na nádraží jsme se tedy opět sešli všichni čtyři, co jsme měli společné místenky na kola a společné kupé pro sebe. Rychlík Košičan přijel téměř na čas ve 12:25 h a s pomocí Sira jsme rychle naložili kola a usadili se v klimatizovaném kupé. Cesta ubíhala hladce. Často jsme sledovali z okna nádhernou slovenskou krajinu z opačného směru než při příjezdu, a rychlík mezitím nabíral zpoždění mezi Žilinou a Považskou Bystricí. Další zpoždění pak přidal v okolí Ústí n. Orlicí, takže do Prahy jsme nabrali celkem 45 min. ale to nám nemohl zkazit náladu.

Letošní ročník pro mne znamenal výkonnostní zlom, protože poprvé za těch 31 let jsem musel jet kus etapy vlakem a také jsem přestal zvládat stoupání 12 %. Nicméně to mělo tu výhodu, že jsem přijel domů naprosto bez jakékoliv stopy únavy, doslova osvěžen. Za to ovšem vděčím mnoha ebipiklům, kteří mne po cestě opatrovali.

o - O - o

pH S.J.

Zastoupení žen: 33 % - rekord!

~~~~~

Č. etapy	Délka (km)
I.	82
II.	73
III.	86
IV.	86
V.	46 (+ vlakem 122 km!)

VI. 36
VII. 69 (+ cyklobus BB-Donovaly)

Celkem **478 km** Maximální rychlost **58 km/h**;

Průměrné rychlosti (čistého času) v etapách: **10 - 13 km/h**

Během Ebicyklu jsem přibral **0,5 kg**.

%%%%%%%%%

Hviezdy vymenil za bicykel: Známý český astrológ prekvapil v Tatrách kondičkou!

